

Jag såg honom i natt igen. Jag vaknade vid tretiden och gläntade på persiennen. Han stod ute på gatan och tittade upp mot mitt fönster. Jag kände igen honom trots novemberflingorna som yrde i skenet från gatlyktan. Ingen varm och mjuk säng och inga lugna tankar kunde få mig att somna den natten.

Det började som en lustig bieffekt. Jag såg honom ibland på stan. Han stirrade alltid, han hälsade aldrig. Kanske såg jag honom lite för ofta för att det skulle kunna vara ren slump, men jag reflekterade inte över det, då. Sen började breven komma. Jag tror även mina anställda fick brev, fan vet vad hans skrev, stämningen på firman ändrades plötsligt vid den tiden.

Jag sålde firman, det gjorde mig ekonomiskt oberoende. Det var då jag började få andra meddelanden. Jag visste aldrig hur de kom dit. En gång kunde det vara en liten hängsnara i rockfickan. En annan gång en gevärspatron i brevlådan. Värst var bombattrappen under bilen. Den smällde inte, men ett svagare hjärta än mitt hade nog stannat ändå.

Sen började olyckor inträffa. Jag förstår inte hur istappen kunde falla precis där jag stod. Jag förstår inte att hur spårvagnen kunde dyka upp ur intet när jag var på väg hem den där gången. Och hur det kunde bli så halt i trappan. Jag såg honom aldrig under den perioden.

Jag gick ut alltmer sällan. När jag gjorde det var det med bultande hjärta, efter stor självövertvinnelse. Numera får jag mina varor hitkörda från affären. Fast jag tycker att budet också har börjat titta konstigt på mig. Jag kollar noga att förpackningarna är öppnade, utan stickmärken.

Han har börjat dyka upp på nätterna. Vid gatlyktan utanför mitt fönster. Han ser magrare ut nu. Mer tård, men man anar hans ögon under mösskanten. I natt tänkte jag på när vi träffades första gången. Tankar som faller över en vid tretiden på natten.

Han hade den lilla firman jag sökte jobb på. Bra produkter men inga ambitioner, vårt samarbete fungerade utmärkt i några år. Konstigt att han kunde ha den där firman, egentligen var han varken särskilt händig eller intresserad av att tjäna pengar. Åtminstone inte händig, han tappade alltid de delar som inte fick tappas på det besvärligaste stället och jag har aldrig sett en så darrhänt person,

Mina dagar flyter iväg i ett töcken. Jag äter frukost, föredrar plåtkonserver. Jag läser tidningen, sen faller jag i en orolig dvala under förmiddagen. Jag brukar vakna svettig på eftermiddagen när mörkret

faller, strax innan det är dags att börja kolla platsen på gatan vid lyktstolpen.

I natt, när jag vaknade, tänkte jag på när Sara kom på firmafesten. De var nygifta, men det märktes inte. Hon var uttråkad och han var lika träaktig som han brukade. Hade jag veta vilka djup av beslutsamhet som doldes i honom hade jag kanske låst dörren till toaletten om mig och Sara. Nu fick han en överraskning när han kom dit.

I tidningen står det om julen. Det ska vara stressigt med jul. Det är barnens högtid. För min del är det inte så stressigt längre, jag firar inte jul, jag firar inte födelsedagar. Även de av mina bekanta som härdade ut längst har slutat höra av sig. Lika bra det.

Jag tog över firman. Efter incidenten med Sara och toaletten blev han plötsligt annorlunda. Han ville bli av med mig. Jag hade redan köpt in mig i firman, och det hade ökat omsättningen betydligt. Förutseende nog hade jag fortsatt träffa Sara och hon hade också en aktiepost som tillsammans gav oss majoritet. Det var bättre för firmans överlevnad att det var han som fick gå. Det var det. Vi slapp den inbundna träbocken och hans tappade skruvar.

Det är mycket snö i år. Det är första gången på många år som skolbarnen kan åka skidor på februarilovet. Jag ser dem från min fåtölj vid fönstret. Ibland ser jag spår efter hans kängor vid lyktan på morgonen. Ibland döljs de av nysnö.

Nog var det konstigt att en sån tråkig karl kunde ha en så snygg och framåt dotter. Jag såg henne som hastigast när han fortfarande var chef på firman. Jag anställde henne på ett sommarjobb och tog henne med på segelbåten på kvällarna. Långa ljusa kvällar och solvarm hud. Brun överallt. Hon var med på allt vi gjorde. Det var hon. Kanske var det att bilderna kom på avvägar som fick henne att berätta hemma. Men inte kunde jag hjälpa det.

Jag har slutat att räkna nätterna och jag har slutat raka mig. Jag lägger pengarna till matbudet utanför dörren och plockar in varorna när ingen ser. På kvällen känner jag ibland den lätta lukten av förruttnelse när jag öppnar dörren. Lukten som säger att snön har smält men att livet ännu inte återvänt till markerna. Minns inte om han har någon lukt, känner bara metallsmaken i munnen när jag tänker på honom.

Platsen vid lyktan har nu varit tom sju nätter i sträck. Jag sitter i fåtöljen med en filt över benen och stirrar ut på gatan. Knopparna har slagit ut och häcken börjar tätna. Jag försöker se genom den. Skuggorna anfaller. När solen står en bra bit över horisonten kommer tidningen.

Först förstår jag inte innebörden i orden: "Ensamboende medelålders man förolyckad i explosion i garage, polisen misstänker sprängmedelstillverkning."

Men sen tänker jag på hans omständliga sätt att ta i saker, hans fumliga händer, hans ständiga darrande, reser mig sakta och öppnar fönstret. Vårvinden drar upp ett halvårs lager av damm i rummet och jag börjar nysa. Det är dags att gå ut.

Jag stannar på farstubron, suger in vårsolen och ett andetag fyllt av löften och lukter från den spirande grönskan. En man, visserligen lite sliten efter vintern, men ändå god för tio miljoner. Jag tittar på småflickorna på väg till skolan en bit bort och ler innan jag vänder in i huset igen.